

DHOMA E POSAÇME E GJYKATËS SUPREME TË KOSOVËS PËR ÇËSHTJE QË LIDHEN ME AGJENCINË KOSOVARE TË PRIVATIZIMIT	SPECIAL CHAMBER OF THE SUPREME COURT OF KOSOVO ON PRIVATIZATION AGENCY OF KOSOVO RELATED MATTERS	POSEBNA KOMORA VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODNOSE NA KOSOVSKU AGENCIJU ZA PRIVATIZACIJU
--	---	--

11. maj 2012. godine

SCC-08-0240

J.V.R., iz XX

kojeg zastupa XX, advokat iz XX

tužilac

protiv

**Poljoprivredno-industrijskog kombinata
„XX“, XX**

tuženog

Specijalno veće sastavljeno od sudije Alfreda Grafa von Keyserlingka, predsednika veća, Shkelzena Sylaja i Ilmija Bajrami, sudija, donosi sledeću

P R E S U D U

- 1. Odbija se tužbeni zahtev kao neosnovan.**
- 2. Tužilac je obavezan da plati sudske takse u iznosu od 50 evra.**

Činjenični kontekst i istorijat postupka

Dana 31. jula 2008. godine tužilac je podneo tužbu Posebnoj komori, kojom se zahteva utvrđenje prava svojine na katastarskim parcelama br. 482, 821 i 959, katastarska opština Babin Most, upisanim na ime tuženog (posedovni list br. 110), upis nepokretnosti u katastar na njegovo ime i naknada troškova postupka.

Tužilac tvrdi da je 1963. godine njegov pokojni otac V.R. ustupio nepokretnu imovinu opštini Priština bez naknade, ali u zamenu za dečji dodatak. Tužilac navodi da njegov otac nikad nije primio taj dodatak, te je shodno tome tražio poništaj ugovora, koji nije bio uspešan. U 1964. godini opština je dodelila nepokretnu imovinu tuženom. Tužilac tvrdi da je ugovor bio pod uslovom dobijanja dodatka, te stoga nepokretna imovina treba da mu bude vraćena kao sledbeniku svoga oca. On dalje navodi da ni opština ni tuženi nisu nikad koristili tu imovinu, već tužilac i njegov prethodnik. Tužilac takođe tvrdi da ne poseduje rešenje o nasleđivanju zbog toga što je imovina upisana na ime tuženog.

Tužilac predočava: rešenje od 30. septembra 1963. godine, potvrdu od 7. juna 1989. godine kojom se potvrđuje da tužiočev otac nikad nije primio dečji dodatak.

Dana 15. maja 2009. godine sudsko veće odbacilo je tužbu kao neprihvatljivu na osnovu toga što tužilac nije dostavio rešenje o nasleđivanju.

Dana 12. januara 2010. godine žalbeno veće poništilo je rešenje i vratilo predmet na ponovni postupak zbog toga što činjenica da tužilac nije dostavio sudu traženi dokaz ne čini tužbu neprihvatljivom.

Dana 12. maja 2010. godine tužba je dostavljena KAP kao upravniku tuženog.

U odgovoru na tužbu od 8. juna 2010. godine tuženi je izjavio da tužbeni zahtev treba da bude odbijen kao neosnovan. On tvrdi da je prenos svojine do kojeg je došlo u 1963. godini bio valjan prema jugoslovenskom zakonu i da ostaje valjan prema danas važećem zakonu na Kosovu. Tuženi osporava navod da je tužilac jedini naslednik svoga oca. On tvrdi da tužilac nije dostavio KAP obaveštenje o svojoj tužbi 60 dana pre njenog podnošenja.

Na ročištu održanom dana 24. novembra 2011. godine tužilac je naveo da je njegova tužba za povraćaj imovine zasnovana i na činjenici da je od 1963. godine nepokretna imovina bila u neprekidnom posedu tužioca i njegovog oca, a tuženi ih u tome nije ometao. Tužilac je naveo da je razlog zbog kojeg nema rešenje o nasleđivanju taj što nema potvrdu o svojini. Tužilac je tvrdio da na osnovu Zakona o obligacionim odnosima, on treba da ima pravo na naknadu za prenos svog zemljišta u društvenu svojinu. Tuženi je izjavio da je nepokretna imovina dobrovoljno ustupljena opštini, a ne DP-u, te je stoga tužba protiv DP-a neosnovana. Tuženi je izjavio da se dečji dodatak ne spominje u ugovoru i osporio je da je tužilac koristio zemljište.

Na ročištu održanom dana 19. aprila 2012. godine stranke su ostale pri svojim ranijim podnescima i zahtevima. Tuženi je pored toga izjavio da je rok za traženje poništaja ugovora o poklonu tri godine od dana njegovog zaključenja u 1963. godini i pozvao se na sudsku praksu sudova na Kosovu i Zakon o obligacionim odnosima iz 1978. godine.

Obrazloženje

1. Tužbeni zahtev je neosnovan.

a:

To proizilazi već iz činjenice da tužilac nije dokazao osporenu činjenicu da je on naslednik – i jedini naslednik – svog oca, pokojnog V.R. Sud ne može tek tako da pretpostavi da je to slučaj i to nije dokazano izvodom iz matične knjige umrlih za njegovog oca i njegovim izvodom iz matične knjige rođenih. Možda postoje braća i sestre, ili se tužilac možda odrekao svog nasledstva. Status tužioca kao naslednika treba, ukoliko je osporen kao što je to ovde slučaj, da bude dokazan. Tvrdnja tužioca da nije mogao da okonča ostavinski postupak zbog toga što tužilac nije imao dokument o svojini nije valjan. Kako je sudija objasnio tužiocu kojeg zastupa advokat, rešenje o nasleđivanju samo potvrđuje nasledstvo uopšte i ne bavi se pitanjem šta je preminulo lice imalo u vlasništvu.

b:

Budući da tužbeni zahtev ne može da bude usvojen zbog toga što nasledstvo nije dokazano, sud u ovom predmetu ne mora da odluči da li je prenos svojine u 1963. godini bio valjan prema jugoslovenskom zakonu i da li ostaje valjan prema važećem zakonu na Kosovu. Ukoliko je oboje slučaj, tužiocu bi, pod uslovom da se jednog dana dokaže njegov status kao naslednika, mogao da bude izvršen povraćaj tek nakon što zakonodavna vlast na Kosovu usvoji Zakon o restituciji, koji bi obuhvatio njegov slučaj. Takav zakon danas ne postoji. S tim u vezi, na zakonodavcu je da sledi Sveobuhvatni predlog za rešenje statusa Kosova

Martija Ahtisarija – koji je na osnovu člana 143. Ustava Kosova direktno primenjiv i čak ima prednost nad samim Ustavom – u kojem se izričito navodi zahtev za rešavanje pitanja restitucije.

Troškovi

Na osnovu člana 12 Zakona o Posebnoj komori i u skladu s Dodatnim pravilima postupka Posebne komore u vezi sa sudskim taksama, koja su na snazi od 13. decembra 2010. godine, takse Komore na osnovu člana 10 Administrativnog uputstva br. 2008/02 Sudskog saveta Kosova iznose kako sledi:

Za tužbe kad vrednost predmeta spora iznosi od 5001 do 10000 evra (tarifni broj 10.1): 50 evra

Za presudu (tarifni broj 10.12): isto kao što je navedeno gore.

Sud je odredio vrednost predmeta spora na iznos od preko 5001 evra. Prema tome, sudske takse iznose 100 evra.

Troškove postupka snosi stranka koja ne uspe u parnici, ovde je to tužilac.

Tužilac je već platio iznos od 50 evra, te je prema tome tužilac dužan da Posebnoj komori plati dodatni iznos od 50 evra.

Tuženi nije izneo nikakav zahtev za naknadu troškova postupka, a budući da tuženog zastupa njegov pravni savetnik, tuženi nema pravo na naknadu razumnih troškova za rad advokata.

Pravna pouka

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 21 dana žalbenom veću Posebne komore. **Podnosilac žalbe** takođe mora da dostavi žalbu drugoj stranci i podnese je sudskom veću, sve u roku od 21 dana. Podnosilac žalbe mora da dostavi žalbenom veću dokaz da je dostavio žalbu i drugoj stranci.

Propisani rok počinje da teče u ponoć na dan kad je podnosiocu žalbe uručena presuda u pisanom obliku.

Žalbeno veće će odbaciti žalbu kao neprihvatljivu ukoliko je podnosilac žalbe ne izjavi u propisanom roku.

Tuženi može da podnese odgovor žalbenom veću u roku od 21 dana od dana kad mu je uručena žalba, podnoseći pritom svoj odgovor i podnosiocu žalbe i drugoj stranci.

Podnosilac žalbe zatim ima na raspolaganju 21 dan od dana prijema odgovora na svoju žalbu da podnese žalbenom veću i da dostavi drugoj stranci svoj odgovor. Druga stranka zatim ima na raspolaganju 21 dan od dana prijema odgovora podnosioca žalbe da dostavi podnosiocu žalbe i žalbenom veću svoj protivodgovor.

Alfred Graf von Keyserlingk, predsednik veća

[potpisano]

Interni nalog: dostaviti ovu presudu strankama